

vidt systemerne fungerer tilstrækkelig effektivt og tilstrækkelig målrettet. Det er dét, der er problemstillingen. Systemet har ikke levet op til det, det skal, for nogles vedkommende, og derfor er vi med på at prøve at lappe på det og støtter regeringens forslag.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Ja, det kan jo være rigtigt, men situationen er, at folk måske er blevet aktiveret i 75 pct. af tiden og alligevel ryger bagud. Det er der desværre nogle der gør, og det mener jeg faktisk ikke er rimeligt. Man kan jo bo i en egn af landet, hvor arbejdsløsheden er så stor, at der ikke er rimelige muligheder for at forvente, at man kan få et job inden for sit område. Det er muligt, at der skal kræves større faglig og geografisk mobilitet osv., det er jeg helt med på, men når man ellers lever op til kravene, bør man ikke kunne ryge ud af bagenden af systemet. Det er det, jeg mener.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Jeg beklager, at jeg forlænger debatten, og jeg skulle egentlig også tilbage til Horsens. Men jeg må spørge hr. Ole M. Nielsen: I hvor høj grad er vi klar over, om de, der ryger ud af systemet, netop ryger ud, fordi de ikke lever op til kravene, når det kommer til stykket, og egentlig slet ikke burde være i det system? Vi ved godt, at der tidligere har været mange, der har puttet sig i dagpengesystemet, selv om de ikke burde være dér, men burde være i et andet system, hvor man kunne gøre noget mere for dem, eller være på førtidspension. Det er vel ikke sådan, at fordi man er i systemet, lever man pr. definition faktisk også op til kravene?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Nej, men sådan mener jeg det burde være. Tingene hører sammen, ret og pligt kan ikke adskilles i det system.

Når jeg kom ind på noget, som hr. Samuelsen ikke mener hører hjemme i systemet, var det en slags efferrationalisering af den arbejdsmarkedsreform, som vi lavede i sin tid, og som dette forslag er en konsekvens af. Det er selvfølgelig en nødvendig opretning af et for dumt, for dårligt og forkert system.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg takker for tilslutningen til forslaget, hvor vi, som hr. Ole M. Nielsen siger, retter op på det problem, der er opståelse i forbindelse med 75-pct.s-aktiveringen.

Til hr. Bøgsted og andre, der har rejst det spørgsmål, om man direkte kan kontakte dem, der er omfattet af kravet: Jeg vil vende tilbage til og prøve at give et svar på, om det kan lade sig gøre.

Jeg har forstået det sådan, at man i forbindelse med den seneste afkortning af dagpengeperioden indførte et krav om 75 pct.s aktivering for dagpengemodtagerne. Personer, der faldt ud i 2001, var dog ikke omfattet af 75-pct.s-kravet, og det er derfor, lovforslaget er opbygget, som det er. Der var ikke noget 75-pct.s-krav dengang, og man kan ikke give supplerende aktivering for noget, der ikke har været krævet. Derfor synes jeg, at vi stod i en lidt umulig situation, fordi den ordning, man vedtog, omfattede dem, der faldt ud i 2002, mens de, der faldt ud i 2001, ikke var omfattet af et 75-pct.s-aktiveringskrav.

Med hensyn til de andre spørgsmål, der er rejst, vil vi naturligvis stå til Arbejdsmarkedsudvalgets disposition og besvare alle spørgsmål så godt, vi kan.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 69:

Forslag til lov om ophævelse af lov om service-job.

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 29/1 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kl. 16.35

Forhandling

Flemming Oppfeldt (V):

Venstre vil føre en værdig seniorpolitik, og det mener vi ikke at den nuværende servicejobordning er et udtryk for. Altså vi er imod den umyndiggørelse, der sker, blot fordi man bliver lidt ældre. Vi synes kort fortalt, at den dér 48-års-aldersgrænse er meget hård. Altså efter 48 år er man jo næsten klar til at blive kasseret i det her samfund, og det synes vi er en hård grænse. Venstre vil skabe et samfund, hvor alle uden skelen til hverken alder eller køn eller etnisk oprindelse bliver inddraget i samfundet og pålagt et ansvar for at få det hele til at hænge sammen. Derfor vil vi godt gøre op med ordninger, som stempler og fastlåser visse grupper på arbejdsmarkedet.

Forsøget med servicejobordningen havde til formål at aktivere en gruppe af arbejdstagere og fremme deres muligheder for beskæftigelse. Der skulle gives et tilskud på 100.000 kr. pr. helårsstilling til de arbejdstagere, som var fyldt 48 år, som havde været i aktivperioden i mindst 6 måneder, eller som var omfattet af retten til forlængede dagpenge eller var på overgangsydelse.

Men det her er jo ikke aktivering. Denne ordning er nærmere passivering, og ordningen stempler langtidsledige personer på 48 år som svage mennesker, en gruppe, der nærmest skal kategoriseres under de ældre på arbejdsmarkedet, og giver et indtryk af, at den gruppe kun kan bruges på arbejdsmarkedet, hvis de får et betragteligt tilskud. Og det er jo ikke rigtigt.

Der skal selvfølgelig skabes plads til modne arbejdstagere, men det skal ske ved hjælp af en mere målrettet aktivering og mere kvalitet i aktiveringstilbuddene og ikke ved hjælp af et passivt tilskud.

Den bedste aktivering, man kan foretage, er nu engang i varige stillinger på det ordinære arbejdsmarked uden tilskud. Det er ikke særlig motiverende eller opløftende at blive ansat på baggrund af en kvalifikation som ledig, at det skal være en kvalifikation i sig selv, og med et tilskud i ryggen. Borgere, der bliver ansat på disse vilkår, er jo klar over deres ansættelsesgrund og ved jo godt, at de udelukkende er ansat eller i høj grad er ansat på baggrund af et tilskud og ikke på baggrund af deres egne evner og kvalifikationer.

Derudover vil sådan en ordning også give splittelse på arbejdsplads. Det er udtryk for en enorm forskelsbehandling.

Situationen på arbejdsmarkedet i fremtiden vil også betyde, at behovet for servicejob slet ikke vil være så udtalt, da vi jo kan få problemer nok med at besætte de ledige stillinger inden for det offentlige. 18.000 medarbejdere forlader den offentlige sektor hvert eneste år som følge af alder, og så kommer der en yderligere afgang som følge af jobskifte, barsel, sygdom m.v. I de kommende år får vi brug for mange flere hænder, så vi har masser af job til dem, der var omfattet denne ordning.

Så vi må sige, at når vi gør status over ordningen i dag, hvor der var forventninger om, at man kunne ansætte op mod 10.000 i servicejob, er det sådan, at vi har nået at besætte ca. 2.700 i disse job, og så må man sige, at så er det her en ordning, der ikke er værd at køre ud over forsøgsperioden.

Derfor støtter vi, at man standser tilgangen til servicejob fra 1. marts 2002 mod som forudsat ved udgangen af 2002. Så vi støtter det her forslag.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg må indrømme, at jeg bliver en smule forvirret. Altså jeg er ikke helt sikker på, i hvert fald i forhold til Venstres ordfører, at det er samme lovforslag, vi taler om her.

Mig bekendt står der i bemærkningerne til lovforslaget, at der ikke er tale om beskæftigelsesjob, der er tale om varige stillinger. Der er tale om ordinære løn- og ansættelsesforhold. Der er tale om, at man indgår i arbejdsstyrken på fuld regulær vis. Det er netop det, der er pointen. Det er det, der er hele forskellen fra den traditionelle aktiveringspolitik, som har været gældende, og som vi ved ikke virker. Altså vi har lige haft et lovforslag, som viser, at folk glider ud, når de ikke får en aktivering, der er kvalitet i.

Her drejer det sig om folk, som det ordinære aktiveringssystem ikke har kunnet hjælpe, de er faktisk langtidsledige. Så siger man: Hvad kan vi gøre? Vi kan styrke den borgernære service vi kan give flere hænder til ældreomsorgen; vi giver kommunerne et forhøjet bloktilskud, et aktivitetsbestemt bloktilskud, hvis de gør noget ekstra for borgernes service.

Så jeg forstår slet ikke, hvad det er for et forslag, hr. Flemming Oppfeldt har argumenteret for eller imod heroppe.

Kl. 16.40

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Flemming Oppfeldt, hvad han mener med, at personer i servicejob stemples og fastlåses i den her passive ordning. Altså mig bekendt er de mennesker, der er i servicejob, ikke forhindret i at søge andet ordinært job. Og mig bekendt er det også, ligesom hr. Ole Sohn sagde, på ordinære vilkår, man er ansat i servicejob.

Jeg tror for øvrigt, at de personer, som er i servicejob og får en ordentlig løn for deres job, er fuldstændig ligeglade med det. Jeg tror faktisk, de er utrolig glade for at være ude på arbejdsmarkedet i stedet for at stå i langtidsledighed og eventuelt falde ud af dagpengesystemet, som vi har omtalt før.

Mit sidste spørgsmål til hr. Flemming Oppfeldt er, at når der nu er alle de her job ude på arbejdsmarkedet, kunne hr. Flemming Oppfeldt så ikke sørge for, at der blev oprettet nogle af de her ordinære job til »det grå guld« i servicesektoren?

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg ved ikke, om hr. Ole Sohn udtalte sig om det forslag, vi har til behandling i dag, for det forslag, vi har til behandling i dag, opfatter jeg omhandler nogle specielle job i den offentlige sektor, i militære organisationer, job med tilskud til, hvor arbejdsgiveren på forhånd tænker i tilskuddet. Det er jo ikke ordinære job. Det er nogle helt specielle job, som er styret af, at man kan få et tilskud. Det er den store forskel.

Vi synes jo, at vores arbejdsmarked skal drives frem ved, at man har job, som er konkurrencedygtige, som tjener et formål, som der er behov for. Og når vi nu står i en beskæftigelsessituation, hvor vi i de kommende år ganske enkelt får brug for flere hænder, hvorfor så ikke bruge den situation, lægge op til den, få de her folk ud dér, hvor de meget målrettet udfylder en funktion, og hvor man også sætter omkostninger af til det?

Hvis man vil have nogle til at opfylde et offentligt behov, så må man betale for det både i stat, amter, kommuner og militære organisationer.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jamen jeg må sige til hr. Flemming Oppfeldt, at der ikke er tale om, at man skal kreere nogle særlige job. Der er faktisk tale om, og der er oven i købet sat ekstra penge af til, at man kan styrke uddannelsen af de folk, som går ind i ordningen, så de primært kan gå ind i ældreområdet, ældreomsorgen.

Jeg har haft lidt disput med den forrige regering om, hvorvidt man direkte skulle kunne udanne sig til social- og sundhedshjælper, altså hjemmehjælper. Det er der akut behov for i samtlige kommuner. Odense Kommune har oven i købet lavet en skitse til, hvordan man kunne kontrollere uddannelsen og sikre folk varige job, ordinære job, ordinære løn- og ansættelsesvilkår, fuldstændig på ordinære vilkår. Den eneste forskel er, at staten siger til de kommuner: Hvis I gør en ekstra indsats for at styrke servicen over for borgerne, så forøger vi jeres bloktilskud. Det er sådan set det, der sker.

Og så er pointen, at hver eneste gang, man giver kommunen 100.000 kr. i forhøjet bloktilskud til øget aktivitet, så sparer finansministeren 50.000 kr.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu udtalte hr. Oppfeldt sig utrolig generelt, så derfor blev jeg helt grebet at det, hr. Oppfeldt sagde, nemlig at man fra Venstres side og fra hr. Oppfeldts side var imod alle job, hvor arbejdsgiverne får tilskud. For ethvert job skal arbejdsgiveren, hvad enten det er statsligt eller privat, betale det, det koster.

Så vil jeg gerne spørge hr. Oppfeldt: Er det også noget, man har gennemført oppe i Farum, hvor hr. Oppfeldt jo sidder i kommunalbestyrelsen? Kunne vi ikke høre, hvordan det er gået med gennemførelsen af det princip i Farum Kommune? Det synes jeg kunne være utrolig interessant. Så kunne vi jo måske blive inspireret af det.

Kl. 16.45

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Hvis vi går til det ikkeforsikrede system, som hr. Søren Søndergaard henviser til, er der en række kommuner her i landet, som har aktiveret konstanthjælpsmodtagere i ordinære job, på ordinære arbejdspladser til en ordinær løn uden tilskud eller med tilskud i en meget kort periode.

Netværksdannelsen ude på en privat virksomhed er langt større end i offentlige job. Gamle rapporter fra Amternes og Kommunernes Forskningsinstitut, som jeg regner med at hr. Søren Søndergaard er bekendt med, viser, at netværksdannelsen er meget stærkere dér. I den kommune, som hr. Søren Søndergaard henviser til, bliver 90 pct. af dem, der bliver aktiveret, fastholdt i job ude i den private sektor. Man kan virkelig lære noget af det.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg tror sådan set, at man som udgangspunkt kan sige, at alle vel har den opfattelse, at ingen arbejdsløse er det bedste, og folk jo kunne skaffe sig arbejde selv, og at virksomhederne kunne skaffe den arbejdskraft, de skulle, uden videre. Det ville være nummer et, men sådan hænger virkeligheden ikke sammen.

Der er to grupper primært, som har problemer med at få fast tilknytning til arbejdsmarkedet. Den ene gruppe er dem, der er over 48 år. Tag alle statistikkerne: Der er for høj arbejdsløshed. Og den anden gruppe er indvandrere/-flygtninge, de har også for høj arbejdsløshed. Men vi kan så diskutere i lang tid, hvorvidt man skal have en liberal holdning til også at gøre en indsats for de grupper.

Jeg vil godt spørge hr. Flemming Oppfeldt, om han finder det i overensstemmelse med en god borgerlig ånd, at man i bemærkningerne til lovforslaget argumenterer med, at halvdelen af de personer, som kunne gå ind i servicejob, forventes at blive ledige eller komme i aktivering. Det vil sige, at vi, eller rettere et flertal her i Folketinget, gennemfører en lov, hvor man forudsætter, at halvdelen skal have offentlig ydelse, altså arbejdsløshedsdagpenge.

Er det virkelig Venstres liberale holdning til medmennesker?

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Det her forslag skal jo også ses i sammenhæng med den reform, regeringen kommer med senere, og der kommer en pakke af forslag til, hvordan flere af dem, der bevæger sig i omegnen af vort arbejdsmarked og på kanten af vort arbejdsmarked, kan komme i arbejde. Det vil regeringen, det står i dens program, gøre en stor indsats for, og det kommer lidt senere.

Så for at gøre en ting klar: Hvad kan man give tilskud til, og hvad kan man ikke give tilskud

til? Det er Venstres linje, at vi ikke skal give tilskud til folk, hvor hovedproblemet er, at de bare har mistet et arbejde. Vi skal ikke give tilskud til, at de skal arbejde. Vi skal finde et arbejde til dem, vi skal gøre systemet meget målrettet til at finde et job til de mennesker.

Så er der selvfølgelig nogle i vort samfund – inden man begynder at fortolke Venstre vildt – der skal revalideres ved at introduceres til vort arbejdsmarked, og dem kan vi selvfølgelig godt give tilskud til. Naturligvis – her har man en social opgave. Man skal bare skelne mellem de to grupper. Hvad er hovedproblemet? Er det arbejde? Så ikke noget tilskud. Er hovedproblemet helbred: tilskud.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Regeringen har i sin spareiver tilladt sig at foreslå, at servicejobordningen i et snuptag ryddes af vejen fra den 1. marts. Det er jo lidt interessant set i relation til det svar, hr. Flemming Oppfeldt har givet her fra talerstolen nu, at man ikke har noget i stedet for før lidt senere. »Lidt senere« kommer altså til at gå ud over nogle mennesker.

Kl. 16.50

Derimod siger beskæftigelsesministeren, at ordningen nu er overflødig, fordi der er mangel på arbejdskraft inden for visse områder. Ordningen er absolut ikke overflødig, så længe knap 3.000 seniorer benytter sig af den. Ordningen er bestemt heller ikke overflødig, så længe arbejdsløsheden blandt det grå guld er højere end i befolkningen som helhed. Skulle ordningen en dag være overflødig – det håber vi sådan set vel alle sammen på – vil den gå i sig selv, fordi der ikke længere er mennesker over 48 år, for hvem langtidsledighed er det eneste problem.

Beskæftigelsesministeren skønner, at halvdelen af de, der ville komme på tale som servicejobbere, vil finde ordinært arbejde. Det tal er et skøn, og vi tror, det er sat vel højt. Men uanset om den resterende gruppe udgør halvdelen eller mere end halvdelen, mener vi ikke, at de skal lades i stikken. Af den gruppe mener beskæftigelsesministeren, at halvdelen vil blive aktiveret og resten fortsat gå ledig.

Det er fuldstændig misforstået at placere det grå guld i det traditionelle aktiveringsssystem, og det er unaetelig spild af gode ressourcer at lade dem gå på dagpenge. Begge dele er jo kun en stakket frist, til de i den sidste ende smides ud af dagpengesystemet eller overlades til ingen

forsørgelse eller i bedste fald kontanthjælp eller pension.

Jeg synes, det er pinligt, at regeringen vil nedlægge en ordning, der har givet livsmod og værdighed tilbage til mange mennesker. Fra dem, der i dag er i servicejob, lyder det samstemmende, at det er helt afgørende for deres selvopfattelse, at de er i arbejde, vel at mærke på ordinær løn og ansættelsesvilkår.

Når nu ordningen ikke koster noget, hvorfor skal den mulighed så tages fra fremtidens ledige ældre? Jeg kan faktisk godt svare på spørgsmålet selv. Det er, fordi det ikke passer ind i regeringens ideologiske kram at ansætte folk på andet end markedsvilkår. Var det mennesket eller systemet, der skulle først? Jeg spørger bare.

Da servicejobordningen blev indført, havde den et dobbeltformål. Den skulle få disse kvalificerede, men vragede mennesker i arbejde, og den skulle også forbedre den offentlige service. Og fra januar til august sidste år blev der oprettet 850 servicejob i plejesektoren på ældreområdet.

Når de mennesker med tiden skal udskiftes med ikkestøttet arbejdskraft, vil det betyde, at der tilføres 85 mio. kr. mindre til personalepuljen i ældrepleje om året, og det på trods af at regeringen har lovet, at de ældre skulle få bedre vilkår. Hvis de lyttede til de svage ældre, ville de hurtigt finde ud af, at deres ønske faktisk er mere plejepersonale, og det blæser regeringen nu højt og flot på.

Der er ikke nogen gode grunde til at nedlægge servicejobordningen hverken pr. 1. marts eller pr. 31. december, men jeg synes især, det er småligt af regeringen at tage kvælertag på ordningen 9 måneder, inden den skulle genforhandles.

Socialdemokratiet vil ikke være med eller medvirkende til at nedlægge servicejobordningen.

Bent Bøgsted (DF):

Det var ikke, fordi jeg var ved at falde i søvndernede. Jeg vil starte med at beklage, at ordningen med servicejob desværre ikke er blevet den succes, der fra starten var lagt op til.

Det var den tidligere regering, der i 1999 fik indført servicejobordningen som en forsøgsordning, og jeg kan godt følge intentionerne om, at den skulle fremme beskæftigelsesmulighederne for de langtidsledige, der er fyldt 48 år og derover. Samtidig skulle loven medvirke til at styrke det offentlige serviceniveau.

Fra starten var der tale om en 2-års-forsøgsperiode med udløb ved udgangen af 2001. Da der tilsyneladende ikke kom nok i beskæftigelse, blev ordningen forlænget med 1 år. Ved udgangen af 2001 var der oprettet 3.528 job, men der var kun ansat 2.778 i servicejob. Det skal lige siges, at for den gruppe, der er i servicejob, sker der ingen ændring. De beholder deres job i den periode, der er aftalt. Eftersom der ikke er flere i job på den konto, er der efter Dansk Folkepartis opfattelse ikke grund til at lade ordningen fortsætte.

Den hjælp, som målgruppen på 48-60 år har behov for, ser vi hellere udmøntet i en dialog og direkte kontakt til virksomhederne, da der i mange tilfælde er tale om virkelig velkvalificeret arbejdskraft, som vi samtidig må erkende mange virksomheder nærmest skriger på og påstår, at de ikke kan skaffe.

Kl. 16.55

Derfor mener Dansk Folkeparti, at det ville være formålstjenligt for virksomhederne at rette blikket på den gruppe, som selv kalder sig for det grå guld, som jeg for øvrigt mener er i stand til at løse mange virksomheders mangel på velkvalificeret arbejdskraft.

Hvis virksomhederne gjorde det, var det heller ikke nødvendigt at importere arbejdskraft, for vi har folk med de kvalifikationer til at gå ledige i forvejen. Så hvis virksomhederne rettede blikket mod denne gruppe, kunne der løses mange problemer.

Derfor mener Dansk Folkeparti heller ikke, at det er nødvendigt at beholde ordningen med servicejob, og Dansk Folkeparti støtter hermed forslaget om ophævelse af servicejobordningen, men skal samtidig opfordre regeringen til at kigge på, om vi kan få gjort virksomhederne mere opmærksomme på det grå guld.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Hvis det private erhvervsliv ville rette blikket mod det grå guld; hvis man var mere opmærksom på de kvalifikationer, det grå guld besidder; hvis man var mere aktiv for at få det grå guld ind på arbejdsmarkedet, ville alting være bedre. Men sådan er virkeligheden ikke, og det ved hr. Bent Bøgsted godt. Der er en overarbejdsløshed blandt de over 48-årige, der er ingen interesse i det private erhvervsliv. Det er derfor, mange er blevet arbejdsløse.

At man fra samfundet side har sagt, at når folk har de kvalifikationer, kunne vi så ikke bru-

ge dem til den borgernære service, til ældresekto- ren, til at styrke plejen af de ældre, burde Dansk Folkeparti da være jublende glade for.

Kunne man ikke sige, at hvis det nu var så- dan, at det private erhvervsliv begyndte at oppe sig og tage fat i det grå guld, dræner det fuld- stændig muligheden for, at nogen kan få service- job, for forudsætningen er langtidsløshed, og hvis det private erhvervsliv tager fat i den del af arbejdsgruppen, fjernes grundlaget for service- jobbene. Men lad os da gøre det i den rigtige rækkefølge.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det bliver lidt i forlængelse af hr. Ole Sohn, for jeg vil gerne efterlyse Dansk Folkepartis hold- ning til netop den mangel på forskellige valg- muligheder for det grå guld. Hvis det private er- hvervsliv havde været om sig, havde de jo nok gjort et større indhug i det grå guld, end vi ser i dag.

Så skal det vel også lige indrømmes, at når man kommer med en ny ordning, skal den jo tegnes lidt. Når de kommunale folk har været så længe om at tage serviceordningen til sig, hænger det lidt sammen med, at vi kom med den, ef- ter at der var lagt budgetter. Derfor er det uhel- digt, at der bliver taget endnu mere tid af ord- ningen, så den ikke får en ordentlig chance.

Det sidste spørgsmål, jeg har til Dansk Folke- partis hr. Bent Bøgsted, vil være: Er det ikke bed- re at sige nej til kodelåse, end det er at sige nej til servicejob.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg vil starte med at sige, at det også er derfor, at jeg opfordrer regeringen til at gøre en aktiv ind- sats for det område, der hedder det grå guld, og få gjort virksomhederne opmærksomme på, at vi virkelig har mange velkvalificerede folk, der mangler et arbejde.

Jeg er ikke så sikker på, at servicejobordnin- gen alligevel blev den succes. Hvis det havde været en succes med servicejobordningen, er jeg sikker på, at kommunerne havde udfyldt den kvote på de 10.000. Det er heller ikke bare kom- munerne, det er også i amter, inden for staten og i private institutioner, man kunne komme i ser- vicejob. Men de skulle jo lige oprettes først. Selv om vi giver et tilskud på 100.000 kr., var det åbenbart ikke attraktivt nok, til at der var nok, der kunne komme i servicejob.

Så jeg mener stadig væk ikke, at der er behov for det. Jeg mener stadig væk, at det er bedre, vi bruger energien på at skabe den dialog med virksomhederne for at få de virkelig velkvalifi- cerede folk i arbejde.

Jeg vil undskylde, at jeg kan ikke lige kan hu- ske spørgsmålet, som fru Karen Klint kom med, og jeg ved heller ikke, hvor de der kodelåse kommer ind i systemet.

Kl. 17.00

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nu har hr. Bent Bøgsted nævnt to gange, at han vil foreslå regeringen at gøre en aktiv indsats for det grå guld.

Jeg vil så godt spørge hr. Bent Bøgsted, om han ikke kunne komme med nogle eksempler, sådan for at inspirere regeringen, på, hvad det er for områder, man ligesom kunne bevæge sig ind på, når man nu skal gøre noget for det grå guld.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil sige til hr. Bent Bøgsted, at regeringen har jo meldt ud, hvordan de mener, man skal skaffe flere i arbejde, nemlig ved at lade markedskræf- terne råde, så hr. Bøgsteds råd er jo givet videre, og de har forstået det.

Og at lade markedskræfterne råde vil sige, at hvis det er sådan, at de ældre har en værdi, som det private erhvervsliv vil betale for, bliver de ansat, og har de ikke det, har regeringen i lovfors- laget skrevet, at så giver vi dem noget arbejds- løshedsunderstøttelse eller aktivering. Det er planen, det står udtrykkeligt i lovforslaget, så jeg kan ikke se, hvad der er at betænke sig på.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jamen jeg vil da gerne gentage mit spørgsmål og også uddybe det lidt, for nu har jeg lidt længere tid, inden knappen lyser rødt.

Det, jeg er ude efter, er, at der er mange inden for ældreområderne, der både i går og i dag har været ude at sige: Vi mangler hænder til at sikre dementes forhold, så vi må hellere sætte en ko- delås på yderdøren for at sikre, at de ikke bliver væk. Her er det min holdning: Hvorfor søren har de kommuner ikke taget servicejobordnin- gen til sig, så havde de haft nogle hænder til at støtte de demente i stedet for at låse dem inde?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg bliver fru Karen J. Klint svar skyldig, for jeg ved heller ikke, hvorfor kommunerne ikke har taget servicejobordningen til sig. Det kan jeg sige.

Men jeg tror virkelig på det, at regeringen skaber en dialog med virksomhederne, tager direkte kontakt til virksomhederne og gør dem opmærksomme på, at vi har den store gruppe af velkvalificerede arbejdsløse. Når virksomhederne får en opfordring fra regeringen – hvordan den lige skal udmøntes, og hvad der skal stå i den opfostring, skal jeg selvfølgelig ikke kunne sige nu her – tror jeg virkelig, at det vil betyde en lidt bedre indsats, end når de grupper, der kalder sig »Det Grå Guld«, selv kontakter virksomhederne.

Så gennem et samarbejde mellem regeringen, Folketinget, de grupper og virksomhederne tror jeg på, at vi kan få flere i arbejde på det område.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Fru Karen J. Klint for en tredje og sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Mange af intentionerne bag servicejobordningen var jo at hjælpe med at løfte både problemet med de langtidsledige og løfte den mangel på arbejdskraft, der er inden for ældre- og omsorgsarbejde.

Det, der nu er mit spørgsmål til Dansk Folkeparti, er: Når man nu har et flertal for at nedlægge den, var det så ikke bedre, at den gevinst, der er på de 70 mio. kr. i år og på 120 mio. kr. i 2005, er noget, der kommer de ældre til gode og ikke bare kommer ned i den store sparebøsse?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Den gruppe, fru Karen J. Klint nævner, regner jeg også med, er nogle, der kommer ind i billedet i regeringens projekt om flere i arbejde, som jeg er spændt på at se, hvad vil føre til. Jeg tror virkelig, at regeringen vil gøre en indsats på det område, så det ser jeg frem til.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så går vi til ordførerrækken.

Lars Barfoed (KF):

Ordningen med servicejob har jo ikke levet op til forventningerne i omfang. Som andre har været inde på, forventede man op mod 10.000 servicejob i den offentlige sektor, og det har jo langtfra været tilfældet. Ved udgangen af 2001 var der oprettet ca. 3.500 servicejob, og heraf var godt 2.700 besatte.

Forslaget er så, at ordningen udløber allerede pr. 1 marts 2002 i stedet for med udgangen af indeværende år, men at det ikke berører de ansættelsesforhold, der allerede er påbegyndt, eller hvor der er givet tilsagn om tilskud inden ikrafttrædelsestidspunktet.

Kl. 17.05

I betragtning af at man generelt skal være meget tilbageholdende med etablering af forskellige former for løntilskudsordninger, og at denne her ordning kun er udnyttet i meget begrænset omfang og slet ikke i det omfang, man oprindeligt forventede, og endelig i betragtning af at de ansættelsesforhold, som er påbegyndt, eller som der er givet tilsagn om, ikke bliver berørt af ændringen, kan Det Konservative Folkeparti støtte lovforslaget.

Ole Sohn (SF):

Nu er jeg normalt et menneske, som har et lyst sind; jeg lever faktisk efter det princip, at det første smil, man kan få på læben om morgenen, er med til at fjerne mange besværligheder, men jeg må indrømme, at jeg har meget, meget svært ved at se pointen i det her lovforslag. Og jeg har faktisk gjort mig umage; jeg har gjort mig umage både for at se politiske pointer og saglige pointer i det.

De saglige er jo ret åbenlyst ikke til stede, for vi har at gøre med en gruppe – langtidsledige over 48 år – hvor der beviseligt er en højere arbejdsløshed, og i og med at man er langtidsledig, vil det sige, at der ikke er nogen, der har efterspurgt ens arbejdskraft i 1 år. Så kan man komme i den situation, at en kommune, et amt, staten eller en humanitær organisation kan gøre brug af ens ressourcer, de kvaliteter, man har. Og så siger vi fra statens side: Ja, lad os dog gøre det, lad os dog gøre brug af folk, og så oven i købet primært i den borgernære service, primært i ældreomsorgen, hvor der er behov for det, for når vi gør det, sparer staten penge. Det er en pointe, som måske er lidt overset, men hver eneste gang vi flytter en ressource væk fra aktive-ringssystemet, væk fra dagpengekontoen og ud

i ordinært arbejde, hvor man kan gøre en forskel i den borgernære service, sparer staten 50.000 kr.

Regeringen er i gang med en finanslov, som er så skrabet, at man har brug for hver en femøre for at få tingene til at hænge sammen, og så fatter jeg simpelt hen ikke – heller ikke ud fra økonomiske begrundelser – hvorfor man vil påføre sig selv ekstra omkostninger. I stedet for at lade folk lave noget fornuftigt og give kommunerne, amterne eller staten et aktivitetsrettet forhøjet bloktilskud, ja, så siger man: O.k., vi påtager os hele udgiften i staten, de 150.000 kr.

Det vil sige, at hvert eneste servicejob, som ikke bliver oprettet, påfører finansministeren en ekstraudgift på minimum 50.000 kr. Og når det er minimum, er det naturligvis, fordi aktiveringen, som så skal følge – vi kender jo succesraten for aktivering for over 50-årige – stort set er lig nul, så det bliver ekstraomkostninger hele vejen igennem.

Så der er hverken en saglig begrundelse for det, der er ikke en begrundelse i forhold til den borgernære service, der er ikke en økonomisk begrundelse for det, ja, hvad kan det så være? Det kan selvfølgelig være filosofien: Jo, det er bedre, at folk får arbejde af sig selv, uden at det offentlige blander sig, altså uden at det offentlige er mellemlid. Det argument kan jeg for så vidt godt forstå, for konsekvensen af den holdning er jo, at en aktiv arbejdsmarkedspolitik sådan set mest er til besvær, for der går det offentlige ind og medvirker til at kanalisere folk videre i systemet.

Så hvis man siger, at markedet selv skal klare det, så forstår jeg det. Men så forstår jeg bare ikke, hvorfor man ikke gør det omvendt og sørger for, at markedet kommer til at virke, så markedet kan dokumentere, at servicejobbene er overflødige. For kan markedet opsuge arbejdskraften, uden at nogen bliver langtidsledige, jamen så forsvinder grundlaget for servicejob fuldstændig. Så hvis regeringen vil bevise sit eget værd på arbejdsmarkedspolitikken, kan man oven i købet stå her og hovere over forslaget og sige: Servicejob, ha ha, der er jo ikke én, der er kvalificeret, forstået på den måde, at man ikke har været arbejdsløs i 1 år. Men nej, det gør man ikke, man lukker ordningen og påfører staten udgifter.

Jeg skal lige sige, inden jeg konkluderer, at ordningen er kommet meget sent i gang. Fru Karen Klint var inde på en af forklaringerne med de kommunale budgetter i forhold til finansloven, men den viden, Beskæftigelsesministeriet

har i dag eller kan indhente via Arbejdsmarkedsstyrelsen og arbejdsformidlingerne er, at amter og kommuner står i kø – det lyder lidt specielt – for at hamstre, fordi de skal have lavet ordningerne frem for at tage det glidende hen over årene, når stillingerne passer ind.

Kl. 17.10

Det er faktisk sådan, at Frederiksborg Amt, hvor indenrigsministeren kommer fra, har sørget for at opjustere ordningen, fordi de kan se, at der er en værdi i det, både for den enkelte og for amtet. Vestsjællands Amt har i kraft af aktiv støtte fra Dansk Folkepartis repræsentant, som gerne vil gøre noget mere for de ældre, besluttet, at der skal ansættes 100 i servicejobordningen – det gjorde man i forbindelse med budgetlægningen – fordi der er behov for det. Derfor vil man se et stigende antal her frem mod lukketid.

Men den eneste logiske forklaring, jeg har fundet frem til, når der nu hverken er politiske og ikke engang økonomiske argumenter, er: Ethvert forslag, som SF og venstrefløjen har haft indflydelse på, skal fjernes. Deri ligger logikken, men sund fornuft er der ikke tale om.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg deler meget de betragtninger, som hr. Ole Sohn kom frem med her, så jeg skal egentlig bare bede om en bekræftelse på, at det da er dybt forunderligt, at når der er en ordning, hvor penge følger borgeren, så er de borgerlige partier, der oftest bruger det slogan, imod. Man vil gerne have, at pengene følger patienterne til privathospitaler, man vil gerne have, at pengene følger børnene hjem og blive passet af en af forældrene, men når pengene følger den ledige til bedre omsorg i ældreområdet, siger man nej tak.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Hvis fru Karen Klint vil love mig ikke at sige det til andre, vil jeg godt her, når der ikke er så mange, der lytter på, sige: Vi har faktisk lyttet lidt til nogle af de argumenter, som de borgerlige partier er kommet med: at vi skal gøre noget for den borgernære service, vi skal gøre noget for at spare penge for staten, vi skal målrette aktivitetsniveauet i kommunerne, så man ikke bare sjasker pengene bort, så jo, vi har lyttet til den borgerlige ideologi, men desværre var aftagerne her de forkerte, og derfor vil man slagte en god ordning.

Anders Samuelsen (RV):

Så får jeg en mulighed for at genstarte den ord­ førertale, som jeg fik startet lidt for tidligt tidli­ gere på dagen.

Servicejobbene har aldrig været en idé, som vi har været specielt begejstrede for i Det Radi­ kale Venstre, men det er også en del af et forlig, det forlig står vi ved, og derfor er vi også imod det, som der lægges op til på nuværende tids­ punkt; men jeg vil godt lige sådan kort redegøre for, hvad det er for nogle ting, der bekymrer os ved, at man indretter sådan nogle ordninger som servicejobordningerne.

Problemet er jo grundlæggende, at det er med til at demontere muligheden for, at vi får en holdningsændring, og det er jo det, der er brug for. I stedet for at få de holdningsændringer, som ville være det mest rimelige, går man ind og giver et løntilskud til en gruppe, som vel på mange, mange måder sådan set sagtens ville kunne håndtere jobbet på ordinære vilkår. Det er jo på mange måder ikke et spørgsmål om, om de ordinært står til rådighed eller andet.

Problemet er, at de, hvis de opfylder nogle be­ stemte betingelser, kan få et tilskud, og så er der det yderligere problem, at tilskuddet er målret­ tet nogle offentlige stillinger i kommunerne, og der mener vi, at selv om det er meget, meget vanskeligt at bevise, er der en meget stor risiko for, at der bliver spekuleret i sådan nogle ord­ ninger ude i kommunerne, altså at man siger: Godt, vi har brug for 100 på det her område, og det ser ud, som om vi, hvis vi ansætter på en be­ stemt måde, kan vi få tilskud, så vi ansætter 99 på ordinære vilkår, og så ansætter vi lige en eks­ tra på den her måde, og så får vi oven i købet et tilskud eller to ekstra med. Der kommer ikke mere service ud af det, der kommer bare nogle posteringer, så det er nogle andre kasser, som er med til at betale for projektet, og så er man egentlig ikke nået ret meget videre.

Hr. Ole Sohn siger i sin ordførertale: Alt andet lige – i princippet er det det, hr. Ole Sohn siger – er det ekstra service. Hvis såfremt ifald vi agerer i en verden, hvor alle opfører sig perfekt, er det rigtigt, at så kommer der faktisk ekstra job ud af det.

Man forsøger i loven at gardere sig mod den­ ne her form for misbrug, men vi har vel alle sammen så godt et kendskab til den måde, tin­ gene fungerer på uden for Christiansborg, at vi ved, at i det omfang det *kan* lade sig gøre, vil der altid være kommuner, som vil spekulere i den her slags ordninger.

Kl. 17.15

Det er derfor, vi har været bekymrede for at oprette den her type ordninger, og det er derfor, vi også gerne vil give udtryk for her, at vi ikke er specielt begejstrede for ordningen. Men ordnin­ gen er der, vi har indgået et forlig om den, og derfor kan vi heller ikke støtte det forslag, som ligger fra regeringen.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu er jeg jo meget opmærksom på, at der er en ikke uvæsentlig forskel mellem det at være libe­ ral og det at være socialliberal. Men er det ikke korrekt forstået, at hvis markedet fungerede op­ timalt, ville der ikke være tale om langtidsar­ bejdsløshed, for forudsætningen for, at man kan gå ind i et servicejob, er jo, at man er langtidsle­ dig?

Det andet spørgsmål er: Er det ikke korrekt, at i og med at arbejdsløsheden beviseligt er høje­ re for over 48-årige – jeg tror oven i købet, man kan sige for over 45-årige, men det tør jeg ikke sige, for så føler jeg mig bare selv klemt (*Munter­ hed*) – er vi i den situation, at selv om der ikke engang bliver tale om ekstra stillinger, så siger samfundet bare: Vi giver et tilskud til de institu­ tioner, som giver det grå guld en chance. O.k., det er muligt, man så skubber nogle yngre år­ gange ud, men det gør endda mindre, for de yngre årgange har væsentlig lettere ved at vinde indpas på det private arbejdsmarked end det grå guld har, så uanset om det er en ordning, der er lavet, fordi markedet ikke fungerer endnu, el­ ler det er, fordi man tager nogle hensyn til, hvor arbejdsløshedsniveauet er højest, må det da un­ der begge omstændigheder være en fordel set med socialliberale øjne.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg kan da ikke være uenig med hr. Anders Sa­ muelsen i, at det er holdningsændringer, der skal til på arbejdsmarkedet blandt arbejdsgivere for at ansætte det grå guld, men jeg kan simpelt hen ikke forstå den udtalelse, der kom fra hr. Anders Samuelsen om, at servicejobbene og kommunernes måde at håndtere det her på er et udtryk for spekulation.

Den tidligere regering havde et mål om, at der i forsøgsperioden skulle oprettes 10.000 ser­ vicejob, og fakta er, at i de 2 første år blev der oprettet 2.230 i kommunerne og 501 i amterne. Hvis det er et udtryk for spekulation fra kom-

munernes side i forhold til tilskud, så forstår jeg ingenting.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Det synes jeg er meget, meget svært at konkludere på. Jeg sagde faktisk også i min ordførertale, at det er et område, hvor det kan være ganske besværligt at bevise, hvorvidt det foregår eller ej.

Man kunne lige så godt vende det om og sige, at i det værste tænkelige tilfælde er der 2.230 eksempler på, at man spekulerer i det i kommunerne, og 501 i amterne. Det er jo sådan set det værste tænkelige i den ene ende. Og i den anden ende kan man sige, at der her – i den ideale situation – er 2.230 rigtig gode eksempler i kommunerne på, at det her er en succes, og 501 rigtig gode eksempler i amterne. Jeg mener ikke, at man kan bevise hverken for eller imod.

Jeg mener mere, at hvis man fører det direkte over på det, som hr. Ole Sohn spurgte om i forhold til den socialliberale indstilling til det, så er problemet jo med den her type ordninger egentlig: Hvor går grænsen? Hr. Ole Sohn var faktisk lige ved at komme ind på det selv ved, at han kom til at sige 45 år. Er det 45 år, 43 år, 42 år?

Hvor er det, vi sætter grænsen? Eller hvad med de unge, dengang vi havde en meget høj ungdomsarbejdsløshed? Hvad med at oprette nogle ordninger her? Så løser vi problemet ad den vej i stedet for at søge for nogle holdningsændringer via nogle systemændringer, som vi bl.a. gjorde med ungeindsatsen. Det var jo en måde at gøre det på.

Deri er vores bekymring fra en socialliberal side. Vi vil egentlig gerne have, at tingene i så høj grad som muligt fungerer, og så er der andre måder at gøre det på. F.eks. har vi været en stor tilhænger af, at man i forbindelse med fleksjob gik ind og sagde: Dét er der en oplagt begrundelse for at gøre det. Der gik vi så faktisk også hurtigere frem end f.eks. fagorganisationerne, som på den anden side var meget bekymrede for, om fleksjobordninger og ledighedsydelser i længere tid end de 3 måneder, tror jeg det var til at starte med i forbindelse med fleksjobbene, ville føre til, at virksomhederne spekulerede i ordningerne. Men der var det defineret på en anden måde, nemlig i forhold til folks erhvervssevne, og derfor mener vi, at der var et socialliberalt argument for at gå ind og lave det her.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne sige til hr. Anders Samuelsen, at den type overvejelser, De Radikale gør sig om, hvornår og hvordan man skal gå ind og påvirke arbejdsmarkedspolitikken, den er jo ræsonnabel. Sådan bør det være. Og det er også det, der har været kendetegnende undervejs.

Det, der er den særlige pointe ved servicejobbene i forhold til arbejdsmarkedspolitikken generelt, er, at ved servicejobordningen er der faktisk indbygget en mekanisme, som gør, at hvis markedet af sig selv kan tage over, så overflødiggøres ordningen. Det sker der ikke i andre tilfælde.

Problemet er, at vi har denne høje arbejdsløshed blandt ældre, og jeg vil tro, at hvis man går ud og undersøger, hvordan virkeligheden er, så vil de fleste synes, at forskellen på at få et servicejob, hvor man indgår i det normale team på ordinære vilkår i forhold til et jobtilbud, er hundrede mod nul hvad angår menneskeværd og selvværd og respekt i servicejobbets favør, og det tror jeg godt, hr. Anders Samuelsen ved. Derfor er det måske ikke så tosset en ordning endda.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det er muligvis, fordi vi bruger ordene forskelligt, men jeg kunne godt tænke mig, at hr. Anders Samuelsen prøvede at forklare, hvad han mener med, at ordningen kan misbruges. Altså den konkrete ordning, vi snakker om her, hvordan har den kunnet misbruges? Altså hvad mener man fra radikal side med at bruge ordet misbruge?

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Jeg mener at have hørt, at f.eks. repræsentanter fra SF og Enhedslisten også tidligere har været meget bekymrede for, når vi sender beløb ud til kommunerne, som gerne skulle gå til et bestemt formål, at man så nogle gange har en mistanke om, at de faktisk ender i asfalt i stedet for. Det er vel en form for misbrug, hvis det er rigtigt. Men det er en mistanke, og det er meget, meget vanskeligt at bevise, hvorvidt det er tilfældet.

Det er den form, hvor det også i princippet ville kunne lade sig gøre her, hvis man fører det over. Der er ingen, der ved det præcis – og det er også mit svar til fru Anne-Marie Meldgaard – men vi er primært bekymret for situationen i forhold til den holdningsændring, der er behov

for, og som også fru Anne-Marie Meldgaard bakkede op om.

Hvis udgangspunktet er det her med, at der er meget høj arbejdsløshed, og derfor skal vi lave denne ordning, så kender jeg en anden gruppe, som har en meget, meget høj arbejdsløshedsprocent, nemlig vores nydanskere. Skal vi lave permanente servicejobordninger for dem også? Hele vejen op igennem uanset alder? Er det en rigtig, rigtig god idé at gøre det?

Er man sikker på, i SF og Enhedslisten og hvem det ellers kunne være, at det er den rigtige vej at gå for at sikre en optimal integration på arbejdsmarkedet? Jeg er ikke sikker.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne erklære mig et hundrede procent enig med hr. Anders Samuelsen. Man kan ikke bruge samme virkemidler over for alle, man kan ikke blande æbler og pærer sammen.

Med hensyn til nydanskerne tror jeg sådan set, at man skal gøre brug af den model, som det private erhvervsliv og Foreningen til integration af nydanskere på arbejdsmarkedet har efterlyst, at man giver tilskud på x antal kroner til de omkostninger, der er i forbindelse med etablering af de job. Det er vel også det, som den forrige regering med støtte fra SF og Enhedslisten gennemførte, og som nu desværre forsvinder til stor beklagelse fra dansk erhvervslivs side. Men sådan er livet en gang imellem.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Anders Samuelsen, om det ikke er rigtigt, at nydanskere faktisk ikke er udelukket fra at komme i servicejob? Vi har jo mange nydanskere, som har været i landet i rigtig mange år og som har været på arbejdsmarkedet og også er kommet ud i langtidsledighed. De har også mulighed for at komme i servicejob. Er det ikke rigtigt?

Kl. 17.25

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu spurgte hr. Anders Samuelsen om vores holdning, og vores holdning er faktisk den, at enhver person – enhver person – der går rundt uden at bidrage til, at samfundet bliver rigere, og som har mulighed for det, er samfundsmæssigt spild.

Derfor synes vi, at hver eneste person skal have mulighed for at bidrage til samfundet, og hvis ikke det kan ske ved, at det private erhvervsliv gør det, så må staten sørge for det, for det er os alle sammen, der bliver fattige af, at der går folk rundt og modtager en forsørgelse – som ofte er for lille og derfor også et problem for dem selv – uden at bidrage til samfundet.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Hr. Ole Sohn mener jeg egentlig svarede for sig selv, så det behøver jeg ikke at komme tilbage til.

Til fru Anne-Marie Meldgaard: Jo, det er da klart, hvis de opfylder alderskriterierne, men det var ikke det, jeg spurgte til. Jeg spurgte, og det skulle gælde hele vejen op, for arbejdsløshedsprocenten er også meget høj for de 40-årige i den gruppe og for de 30-årige i den gruppe. Skal vi indføre den samme ordning for dem? Ja, hvorfor ikke? Hvis vi skal følge argumentationen fra hr. Søren Søndergaard, så skal vi jo, fordi ethvert menneske, som efter den definition er arbejdsløs, bør have krav på et løntilskud for at komme tilbage på arbejdsmarkedet.

Det må jo være konsekvensen. Det var nøjagtig det, der blev sagt heroppefra. Hvis det, at vedkommende er arbejdsløs, er udtryk for, at vi ikke får udnyttet de ressourcer, som vedkommende har – og det kan jeg være enig i – og det er meningen, at vi skal have vedkommende ind og udnytte hans ressourcer, så må det jo være meningen, at vi kan give et løntilskud, så vedkommende kan komme tilbage til arbejdsmarkedet. På nær hvis man fra Enhedslistens side er i stand til at opstille en model for, hvordan vi kan tvinge folk, virksomhederne og det offentlige, til at ansætte folk på ordinære vilkår.

Hvis det ikke kan lade sig gøre at opstille den model, så må alternativet være ifølge det ræsonnement, som kom fra hr. Søren Søndergaard for, at så skal de have ret til at kunne blive ansat med et løntilskud.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Søren Søndergaard for en tredje og sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg kan bare ikke forstå, hvorfor man skal kalde det løntilskud. Set ud fra vores synspunkt kan man bare kalde det løn. Men det bygger jo på denne her ulyksalige trang, der har været til

nedskæringer i den offentlige sektor, samtidig med at der er massevis af opgaver, der ikke bliver løst. Selvfølgelig kan vi overflødiggøre de her servicejob, hvis vi ansatte alle, der var i samfundet, til at løse de opgaver, vi fælles vil have løst. Hvorfor skal det ikke være sådan, at alle bidrager, og alle får løn for det? Så kunne vi komme ud over det her problem.

Men lad være med at kalde det løntilskud, medmindre man vil kalde det, enhver offentlig ansat får, for løntilskud. Det gør man ikke. Man får løn for det arbejde, man yder, og det, vi skal gøre, er, at vi skal definere nogle opgaver, og så skal vi ansætte folk til at løse de opgaver, tilstrækkeligt med folk til at løse de mange opgaver, der ikke bliver løst i dag.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelson (RV):

Jeg mener, det var hr. Ole Sohn, der bragte på bane, at jeg skulle være socialliberal, og det er fuldstændig korrekt opfattet. Jeg er nemlig ikke socialist, og derfor kan jeg ikke bakke op om den løsning, som ligger dér. Så vil hr. Søren Søndergaard umiddelbart løbe ind i et problem i form af et marked, som måske på et tidspunkt vil efterspørge yderligere folk, som nu pludselig er ansat – ikke med løntilskud for nu at følge retorikken – men på ordinære vilkår hos en offentlig arbejdsgiver. Vi ville lynhurtigt løbe ind i den type problemer, og derfor er den socialistiske løsning dér ikke en model at gå frem efter.

Derimod ville det være passende at gå frem efter en socialliberal model, hvor man finder et fleksjob til personer, hvor der kan defineres en nedsat erhvervsevne. Det er helt fair at gå ind og kompensere dér fra det offentliges side.

Når det derimod drejer sig om folk, som har en arbejdsevne, som er fuldt tilstrækkelig eller tæt på at være fuldt tilstrækkelig, må det altså være meningen, at vi skal, så vidt det overhovedet er os muligt, undgå at bremse en holdningsændring, som der er et klart behov for.

Formanden:

Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg kan bekræfte, at uenigheden selvfølgelig bunder i, at hr. Anders Samuelson er socialliberal og jeg er socialist, og det er selvfølgelig også derfor, det ikke kan undre, at Enhedslisten er imod det forslag, der fremsættes her, nemlig om at afskaffe den servicejobordning, som vi synes

er noget af det mest fornuftige, der overhovedet er sket i arbejdsmarkedspolitikken i de år, vi har siddet i Folketinget. Det er en ordning, som giver ordinært arbejde vel at mærke til nogle af de mennesker, der ellers har svært ved at få det, og dermed tager man en ressource ind og bruger den i det danske samfund.

Kl. 17.30

Det er jo ikke nogen hemmelighed, som vi også har været inde på i diskussionen, når vi ser på efterspørgslen efter det såkaldte grå guld, at den er uhyggelig lav, når vi kommer væk fra skåltalerne og skal bevæge os over til ansættelsessamtalerne.

Samtidig er det her jo en ordning, der har eksisteret, som gør, at stat, kommuner og amter, selvejende institutioner kan bruges til at forbedre den offentlige service, forbedre ældreplejen, forbedre daginstitutioner, skoler osv. Det er der mildest talt behov for.

Flere har været inde på, og det er rigtigt, at ordningen har været svær at trække i gang, så der det første år kun blev oprettet 700 servicejob. En del af forklaringen var modvilje blandt de faglige organisationer på grund af den slående mangel ved ordningen, at man i servicejob ikke optjente retten til fornyede dagpenge.

Men da vi fik det på plads i forbindelse med finansloven 2001, kom der gang i servicejobbene, således at vi i løbet af 2001 er kommet op på ca. 3.500 af slagsen. Dermed begynder det at ligne en succes både for dem, der er kommet i arbejde, og for dem, der kan nyde godt af en bedre offentlig service. Men den slags succeser er åbenbart ikke noget, regeringen ønsker at lade køre videre.

Begrundelsen er i følge bemærkningerne til forslaget, at der er mangel på arbejdskraft. Så er det jo, man må spørge, om det ikke er korrekt, at der blandt de 48-årige er en overarbejdsløshed, og at arbejdsløshedsprocenten blandt ældre på arbejdsmarkedet er over 6 pct.

Samtidig kan det undre, at man ud over de knap 150.000 officielt arbejdsløse har titusinder placeret i forskellige former for jobtræning. Hvorfor får alle disse mennesker ikke tilbudt et ordinært arbejde, når der nu er mangel på arbejdskraft?

Jeg tror ikke på, at ministerens begrundelse holder. Ministerens eget meget optimistiske skøn over, hvad der sker med de ældre arbejdsløse, der ikke får tilbudt et servicejob, er, det anlås i bemærkningerne, at halvdelen kommer i ordinært arbejde. Hvad med den anden halv-

del? Det kunne være interessant at høre om. De kunne have fået et fast job, hvor de bidrog til samfundet. I stedet for kan de som konsekvens af den foreslåede ophævelse fortsat være arbejdsløse – passiv forsørgelse.

Endelig er der en ting, som undrer mig lidt i det foreliggende forslag. Beregningen af de økonomiske konsekvenser angives i forslaget til at ende i et stort nul, og det er efter vores opfattelse i sig selv et udtryk for, at forslaget er dumt, fordi man holder en stor gruppe mennesker væk fra et stykke ordinært og samfundsnyttigt arbejde, og så sparer man ikke engang penge på det.

Men det er så også spørgsmålet, om det er rigtigt.

Hvis man ser på regeringens finanslovforslag, er der budgetteret med en besparelse på 1 mia. kr. på servicejobordningen. Men jeg har ikke kunnet finde nogen bemærkninger til budgettering af udgifter til dagpenge, der modsvarer det beløb.

Det kan være, at ministeren kan forklare mig, hvordan det hænger sammen med bemærkningerne vedrørende de økonomiske konsekvenser for forslaget.

Men uanset hvordan det forholder sig med den del af det, mener vi, at forslaget er dårligt for de ældre arbejdsløse, som nu må finde sig i arbejdsløsheden uden at kunne få tilbudt ordinært arbejde gennem servicejobordningen, og det vil gøre det vanskeligere at forbedre den sociale service for os alle sammen – noget, der er enormt brug for.

Derfor stemmer Enhedslisten imod det her forslag.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg vil bare spørge hr. Søren Søndergaard, om de her servicejob. Det blev tidligere nævnt fra Socialdemokratiets side, at det var en ordning, hvor servicejobpengene nærmest fulgte borge- ren. Som punkt 1 vil jeg spørge: Er ordningen, for sådan har jeg ikke kunnet registrere den hidtil, lavet på den måde, at servicejobberne kan pege på en arbejdsplads og kræve pengene dertil? Dernæst: Kan den, der vil i job, pege på en privat arbejdsplads og tage pengene med dertil? Det kan jeg næsten selv svare på: Nej, det kan vedkommende ikke.

Kl. 17.55

Så kommer jeg til spørgsmålet til hr. Søren Søndergaard. Stiller det her ikke de offentlige og de private arbejdspladser i en ulige konkurren-

cesituation, f.eks. når det offentlige skal vurdere, hvorvidt man skal til at udlicitere en del af sin virksomhed? Og vil en sådan servicejobordning, hvis den fortsættes, ikke være med til at forhindre, at man kan lave en fair vurdering mellem offentlig og privat virksomhed, fordi der gives et tilskud til den offentlige arbejdsplads?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nej, man kan ikke fuldstændig frit vælge, hvilket job man vil have, og nej, man kan ikke søge i det private. Det var de to første spørgsmål, som hr. Flemming Oppfeldt stillede.

Så angående det andet: Jamen det er da fuldstændig rigtigt, at det her betyder en fortrinsstilling for den offentlige sektor. Det er da fuldstændig rigtigt. Men det er jo sådan set også formålet. Hvorfor? Jo, fordi den offentlige sektor skal løse nogle ting, løse nogle opgaver, der ikke nødvendigvis er penge at tjene på. Det er jo det, der er ideen med den offentlige sektor efter vores opfattelse, at man også skal løse nogle opgaver, hvor der måske ikke er frygtelig mange penge at tjene, men hvor man af andre grunde, af politiske grunde, af sociale grunde, hvad vi nu beslutter, siger: Her skal gøres en ekstra indsats.

Når man kun går efter, hvad der kan betale sig, så prioriterer man nemlig meget kortsigtet, og så lader man nogle andre betale regningen. Det er derfor, at man i forhold til tunge, plejekrævende klienter inden for hjemmehjælpsområdet kun meget sjældent har to hjemmehjælpere. Det er meget billigere kun at have én hjemmehjælper og så slide den hjemmehjælper ned, og så kan det offentlige hænge på udgiften til revalidering og sygdom.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Tak til hr. Søren Søndergaard for det foreløbige svar. Men min pointe var jo netop, at vi forudsætter, at vi i de kommende år i den offentlige sektor tager nogle dele af denne her sektor og siger: Skal vi ikke lade den være genstand for konkurrence og sammenligne den med den private sektor eller lade den private sektor overtage nogle af den offentlige sektors dele, f.eks. udprægede serviceområder? Så kunne man jo forestille sig, at en sådan konkurrencesituation ville vanskeliggøres af, at vi har mange tilskudsmæssige bindinger til den offentlige sektor.

Jeg kunne godt tænke mig at høre Enhedslistens vurdering af det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Søren Søndergård, om det ikke er korrekt, at hvis der er selvejende institutioner, der jo typisk er private, der løfter de samme omsorgsopgaver som det offentlige, så kan de også lægge billet ind på et servicejob.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jo, det er rigtigt, at selvejende institutioner og humanitære organisationer også kan få den type job her. Jeg vil sige, at det ikke har været afgørende for os for at støtte det. Men det er rigtigt, de kan få det. De udgør en meget begrænset del af dem, der er, men det er fuldstændig muligt.

I forhold til det, hr. Flemming Oppfeldt rejser: Jamen vi ønsker ikke den konkurrence. Og det er jo, fordi der her er uenighed mellem det standpunkt, som hr. Flemming Oppfeldt står for og det, vi står for.

Hvis vi har en konkret patient eller klient inden for hjemmehjælpsområdet, som er plejekrævende, og hvor man kan vurdere, at det er for tungt for én person eller for vanskeligt for én person at klare, så mener vi, at der skal sættes en person mere på, også selv om det ikke kan betale sig.

Det kan godt være, den ene hjemmehjælper kan klare det i dag, i morgen, om 1 år, måske endda også om 2 år og om 3 år. Og derefter er den hjemmehjælper slidt ned, kommer først på sygeorlov og bliver derefter, når vedkommende har været på sygeorlov tilstrækkelig længe, smidt ud af hele systemet. Og så kan de private vaske hænderne; det har de ikke noget at gøre med, det er skatteyderne, der står for den regning.

Det synes vi ikke er rigtigt. Der vil vi hellere gå ind og sige: Her er behov for, at der er to, at der er flere hænder, der hjælper. Det er vores måde at se det på. Og så længe der er ledig arbejdskraft, så længe der er folk, der har hænderne, der vil bidrage til det, så skal vi gøre alt for at inddrage dem. Det er vores udgangspunkt.

Og hvis det betyder, at der er nogle private, der føler sig forfordelt i en eller anden konkurrence, så betyder det ikke noget for os. Vi sætter mennesket før markedet.

Kl. 17.40

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil bare spørge hr. Søndergaard, hvor meget han ved om, hvor mange der har oplevet den ideelle situation, som han dér beskriver, nemlig at have en ekstra hjemmehjælper osv. Vi har vel ikke rigtig nogen viden om, hvad de egentlig bliver brugt til.

Altså min bekymring er jo, at de er gået i ordnære job. Jeg ved godt, at der skal oprettes ekstra job, men der er jo da ofte anledning til i enhver organisation at oprette nye job, fordi der er et behov, og der har man så kunnet bruge den ordening her. Jeg har ikke hørt om det der med, at der er kommet ekstra hjemmehjælpere på som dobbeltbackere, eller hvad vi kan kalde dem.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jamen det er korrekt, at vi på nuværende tidspunkt ikke har et præcist grundlag for at lave en samlet evaluering af denne her ordening, og det er også derfor, at det er så ærgerligt, at den bliver nedlagt, især hvis det er rigtigt, som der står i forslaget, at det ikke har nogen økonomiske konsekvenser for staten, altså så er det jo tumpe-dumt oven i købet.

Men det er da klart, at hvis det viser sig, det ikke fungerer på den måde, så vil man selvfølgelig gå ind og påvirke det, men i vores optik, den måde, vi mener, det skulle være på, skulle det fungere på den måde. Og det mener vi også at ordningen lægger op til. Om det har fungeret på den måde har jeg i hvert fald ikke nok viden til at se, men det er jo det, der skulle være en del af en evaluering, som ligger i, at det her var en ordening, der løbende skulle udvikles og forbedres.

Formanden:

Hr. Ole M. Nielsen som ordfører.

Ole M. Nielsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti støtter forslaget her om op-hævelse af servicejob. Vi har i hvert fald aldrig støttet ideen i den udformning, den fik.

Vi var egentlig med på ideen, da vi begyndte at forhandle den i 1999, var det vel, men på et eller andet tidspunkt, da vi så, at det endte med, at man kunne indtræde i servicejob helt fra 48-årsalderen – det er det, som bl.a. fru Meldgaard nu snakker om som »det grå guld« – stod vi af. Jeg må nok indrømme, at jeg synes, det er en fejlfortolkning af, hvad »det grå guld« er. Jeg

mener ikke selv, at jeg er guld værd, jeg mener faktisk kun, at jeg er grå, men det er så, fordi jeg røg ud i den anden ende. Men at man skulle tilhøre »det grå guld« fra man er 48 år. Jeg må nok indrømme, at min største indvending i sin tid mod ordningen var, at man faktisk kan gå 17 år i den ordning her. Og derfor er man altså, uanset hvad det koster her og nu, om det kan betale sig for staten eller ikke kan, med til at forvride et marked på den måde.

Så det er vores væsentligste begrundelse. Så kunne vi jo selvfølgelig, kan man sige, til det forslag her stille et ændringsforslag om at opretholde ordningen og så med et optag fra f.eks. 55 år. Men nu kan jeg forstå, at der er indgået et finanslovforlig, og at der ikke er sat penge af til det heller, så det vil ikke kunne opnå et flertal, selv om det kunne have været fornuftigt, for det synes jeg måske egentlig, at det kunne. Hvis det virkelig er rigtigt, at vi har brug for arbejdskraft, så er der altså ikke brug for at samle folk op i servicejob fra 48-års-alderen, det mener jeg er en misforståelse.

I øvrigt er jeg fuldstændig socialliberal på det område her. Den argumentation, som hr. Anders Samuelsen kørte, kunne jeg ikke have fremført så godt, den var fremragende. Så den behøver man heller ikke genprøve på mig, det er helt unødvendigt. Jeg er helt tilfreds med den måde, hr. Anders Samuelsen gjorde det på.

Så til det her med, om det er gratis at holde ordningen, eller det er gratis at stoppe ordningen. Bl.a. den socialdemokratiske ordfører argumenterer for, at det her er gratis. Det er noget underligt noget, at man med sådan en ordning som den her kan modregne indtægterne, fordelene ved den.

Det kan vi f.eks. ikke, når vi snakker barselorlov. Der regner man bruttoprisen ud, det koster så og så mange penge, lige nøjagtig den pris, som bruttonationalproduktet udgør pr. beskæftiget i landet. Man modregner ikke, at der kommer andre i job, at de betaler skat eller at de, der kommer på barselorlov, stadig væk har et forbrug, som de betaler afgifter og moms af osv. Nej, der regner man bare bruttoprisen, så det må man jo også kunne her. Det gør man i det socialdemokratiske parti, og det gjorde man i den tidligere regering, og det har man i øvrigt fortsat med i den nuværende regering, nemlig at lave den der bruttobetragtning. Det er den, der skal ind på budgettet. Man kan ikke tillade sig at modregne nogen som helst fordele. Så det kan

man altså heller ikke her, hvis man skal være konsistent.

Den anden side af, at det koster noget at op hæve ordningen, kan man så for den sags skyld undre sig lige så meget over, men den betragtning mener jeg sådan set ikke, man kan tillade sig. Det væsentlige i den sag er, at man kan gå i et støttet job i op til 17 år, og det er fuldstændig umuligt at vide, hvad det betyder af forvriddning. Offentlige arbejdspladser værner sig til at have folk i støttede job, og det mener jeg ikke, man skal over så lang tid.

Jeg mener, som der også var inde i debatten her, at hvis vi har ledige, vi ikke kan placere, så må vi placere dem ude med et løntilskud, altså hvor de indgår på ordinære vilkår ligesom her med et løntilskud til den virksomhed og den offentlige institution osv., der tager dem ind, men for en kort periode ad gangen. Ikke noget med 17 år. Det er altså med til, at man værner sig til et støttesystem, og det kan vi ikke bidrage til.

Kl. 17.45

Så vi må jo nok stemme for forslaget her, da vi ikke tror, der er meget fremtid i at lave et ændringsforslag om at ændre alderen til 55 år.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er bare lige to faktuelle oplysninger. Selv om jeg ikke vil støtte det, så kan Kristeligt Folkeparti godt stille et ændringsforslag om, at vi skal starte på 55 år, uden at det vil gå ind over finanslovaftalen, fordi det, at man flytter aldersgrænsen til 55 år frem for at fjerne den, ville være et besparelsesforslag. At opretholde loven ville også være et besparelsesforslag.

Til det der med løntilskud: Jamen det er jo ikke anderledes, end at staten, regeringen, hvert eneste år forhandler med kommunerne. Så siger man: I skal få x antal milliarder kroner, til gengæld vil vi have, at I gør sådan og sådan over for ældreborgerne eksempelvis. Det er jo det samme.

Altså det tilskud, der gives ved servicejob, er jo en forhøjelse af bloktilskuddet, fordi man foretager noget ordinært. På den måde er det jo ikke sammenligneligt med et løntilskud, der er gældende i det normale arbejdsmarkedssystem, hvor man kan komme ud i jobtilbud og lignende. Så på den måde har hr. Ole M. Nielsen mulighed for dels at lave et besparelsesforslag ved at stemme for opretholdelsen, så hjælper man statens budget, og samtidig at kunne være mål-

rettet over for kommunerne og sige: I får et forhøjet bloktilskud, hvis I gør en ekstra indsats.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nu fik hr. Ole M. Nielsen det til at lyde, som om alle de servicejob, der er oprettet her i landet, er besat med 48-årige. Det vil jeg godt vide lidt om, om hr. Ole M. Nielsen har belæg for at sige, altså om han har kendskab til det, eller om det ikke er sådan, at man jo, fra man er 48 og så faktisk, til man træder ud af arbejdsmarkedet, har mulighed for at komme ind i et servicejob, som det er i dag, og om det ikke netop er personer, som har et ønske om at være på arbejdsmarkedet og ikke være parkeret i passiv forsørgelse, der netop søger og ønsker at komme i servicejob.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jo, det sidste er jeg fuldstændig enig med fru Meldgaard i, men der mener jeg bare, vi skal finde andre systemer.

Hvor mange 48-, 49- eller 50-årige, der indgår i det, har jeg ikke nogen viden om. Man kan da selvfølgelig også godt være enig med hr. Søndergaard i, at det havde været sjovt at have haft en evaluering af det system her, så man vidste, hvad det rent faktisk var blevet brugt til, for jeg er bange for, det ikke er blevet brugt til de rigtige ting, altså til job. Det er altså simpelt hen med til at oprette nye job med løntilskud rundt omkring. Det er min bekymring.

Til hr. Sohns forslag om, at man kunne forhøje bloktilskuddet i stedet for: Jamen det ville jo meget være meget bedre, hvis man vel at mærke kunne gå ind og kontrollere, at kommunerne ville bruge pengene til de rigtige ting. Så ville det jo være meget bedre, hvis man sagde til de kommuner, der vil ansætte flere folk i nogle bestemte typer job for at yde servicen, at de altså fik et øget bloktilskud, og så ansatte de i øvrigt folk ganske normalt. Det vil ikke have den samme forvriddende effekt på beskæftigelsen i det offentlige system, som den her model har.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nu er der flere andre talere her i dag, der har været inde på, at en bloktilskudsordning meget ofte måske kunne bruges til at lappe huller i ve-

jene med eller sådan noget i stedet for det, den var tiltænkt.

Mit spørgsmål er, om hr. Ole M. Nielsen ikke tror, at det netop var et område, der så kunne misbruges, altså sådan at man ikke brugte pengene til netop at skabe de her job, men i stedet for brugte dem til at lappe huller i vejene med, hvis det var bloktilskuddene, og ikke som vi her har: et tilskud.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jo, jeg erkender, at bloktilskudssystemet overhovedet ikke fungerer. Det er jo noget, man deler ud til kommuner, uanset om de har behov for den pågældende forhøjelse eller de ikke har, eller om de bruger pengene til det rigtige eller det forkerte.

Det var også derfor, jeg sagde, at hvis man kunne målrette det imod kommunerne og sige: Hvis I opretter flere job i den og den sektor, f.eks. fem job mere, så får I altså et ekstra tilskud, i stedet for at det følger et helt konkret job og en hel konkret person. Jeg ville meget, meget hellere, at den model kunne udvikles. Det kan den måske ikke. Det er måske derfor, at man er havnet på det her. Det skal jeg ikke afvise, men altså det med at oprette et ekstra job med løntilskud, som man kan være i i 17 år, synes jeg altså er en rigtig trist idé, så det kan vi ikke være med til.

Kl. 17.50

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg vil gerne takke flertallet i Folketingssalen for støtte til regeringens lovforslag.

Jeg har været glad for indføringen i sondringer mellem liberalisme, socialliberalisme, markedsøkonomi og rigtig socialisme; det har klart begreberne noget for mig. Jeg må sige, at jeg er i den situation, at jeg tror, at flertallet bag lovforslaget helt deler den socialliberale argumentation i denne sag, så her er vi forenede, hvad enten vi går ind for socialliberalisme eller rigtig liberalisme.

Vi kan fuldt ud tilslutte os hr. Anders Samuelssens fortrinlige argumentation imod denne ordning. Vi kan så undre os over, at det får den konsekvens, at han stemmer imod regeringens lovforslag, og vi vil i øvrigt besvare alle spørgsmål pligttopfyldende under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er selvfølgelig utrolig glad for, at ministeren bekræfter, at ministeren vil svare på spørgsmålene i forbindelse med udvalgsbehandlingen, men var det ikke muligt at få løftet en lille flig her i salen, hvor alle kan høre os, om de økonomiske konsekvenser af dette lovforslag?

Der er lavet en opgørelse, en sammenfattende oversigt over konsekvenserne af lovforslaget, og under »Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner« står der: Ingen.

Så står der ganske vist i lovforslaget, at ved ophævelsen af serviceordningen forventes de statslige udgifter hertil at falde med 70 mio. kr. Men der er jo ikke noget om, hvad man så skal betale mere i dagpenge, hvad man får mindre ind i skat, og hvad det betyder for kommunerne, at de forhåbentlig skal ansætte nogle andre i de stillinger, hvor der har været servicejobbere, da der er tale om ordinære stillinger.

Hvad er de økonomiske konsekvenser af dette lovforslag? Det synes jeg er meget rimeligt at bede om at få belyst ved førstebehandlingen. Er det virkelig sådan, at der ikke er regnet med, at man ved afskaffelse af denne ordning tjener nogen som helst penge fra statens side, eller hvad?

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det:

»Med ophævelsen af servicejobordningen forventes de statslige udgifter hertil at falde med ca. 70 mio. kr. i 2002 og i 2005 at være faldet med ca. 120 mio. kr.«

For så vidt angår det store regnestykke, vil jeg bede hr. Søren Søndergaard om at stille spørgsmålet skriftligt, så vi kan lave regnestykket.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Ministeren læste det samme op, som jeg læste op, og det er jo strålende. Men betyder det, at regeringen er gået til Folketinget med et forslag, hvor man i den nuværende situation ikke aner, om det betyder en indtægt for staten eller ej?

Vi er altså i den situation, at der er fremlagt et forslag for Folketinget, hvor man ikke har nogen viden om, hvorvidt det giver en indtægt for staten eller ej, og det synes jeg da ville være meget interessant at få oplyst. Det er fint, at vi kan klare det i udvalget, men hvad er regeringens forventning som udgangspunkt? Jeg behøver ikke

små tal, jeg skal bare have at vide: Er der et plus på et helt antal hundrede millioner kroner? Hvor stort er det plus?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren, om det er et eksempel på lovsjuk, når ministeren ikke kan svare om den økonomiske baggrund for det forslag, ministeren selv har fremsat.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu kan vi jo altid tage de store regnestykker frem, der kan bevise, at alle ordninger har en eller anden kanonfordel, og det er jo også det, vi sidder og diskuterer her i dag.

Der kan sikkert argumenteres for, at alt har en økonomisk fordel, og den principielle diskussion om socialisme og markedsøkonomi og liberalisme og socialliberalisme afslørede jo bl.a., at der er forskellige syn på den sag.

Kl. 17.55

Jeg vil naturligvis besvare alle spørgsmål. Vi har redegjort for, hvad den statslige besparelse bliver med lovforslaget, og det vil vi følge op i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Nu har jeg lyttet til mange argumenter om denne sag her i dag, men lad os nu bare se i øjnene, at denne ordning ikke har været efterspurgt af ret mange. Der var stillet kolossalt store forventninger til, hvor mange der ville gå ind i ordningen, men den har ikke været nogen succes, og for regeringens vedkommende er det altså sådan, at vi vil godt se kritisk på både råd og nævn og puljer og altså også på ordninger, som ikke opfylder et tilstrækkeligt stort formål ifølge de forventninger, der har været stillet til dem.

Lad os nu rydde op i tingene, og lad os tage hr. Anders Samuelsen's ord til efterretning: det drejer sig om en holdningsændring på området, og det er det, vi arbejder med. Og så vil jeg endelig sige, at vi vil vende tilbage fra regeringens side med projektet »Flere i arbejde«, hvor bl.a. denne side af sagen vil blive debatteret.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Da det åbenbart ikke er muligt at komme nærmere et svar, vil jeg bare spørge ministeren, om han kan bekræfte, hvad der står i det lovforslag, som ministeren selv har oversendt til Folketin-

get. I punkt 7, »Sammenfattende oversigt over konsekvenserne af lovforslaget«, står der:

»Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner: Konsekvenser/mindreudgifter: Ingen. Konsekvenser/merudgifter: Ingen.«

Kan ministeren heroppefra bekræfte over for Folketinget, at dette er i overensstemmelse med sandheden, og at det forslag, der er lagt frem, vil have de konsekvenser, og at det naturligvis også vil fremgå af finansloven?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om man slet ikke er bekymret over, hvad der vil ske med den gruppe langtidsledige fra den 1. marts 2002 og indtil regeringen barsler med den her store, forkromede reform, som vi nu har hørt om i flere omgange. Har man inderst inde omsorgstanker over for den gruppe, som nu står for at falde ud af dagpengesystemet? Og kunne man ikke løfte sløret lidt for, hvad det er for tanker, regeringen påtænker, at den gruppe skal omfattes af i de nye forslag, regeringen står for?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Vi er i regeringen meget optaget af, at alle mennesker kommer i arbejde, at alle mennesker får mulighed for at forsørge sig selv, og det vil vi arbejde utrætteligt på. Jeg vil bare fastholde, at et system, hvor vi opretter en kasse, hver gang vi finder et problem, ikke duer, selv om jeg mener, at både hr. Ole M. Nielsen og hr. Anders Samuelsen argumenterede udmærket for denne ordning.

Vi vil prøve at sikre, at alle kommer i rigtige job, og det har mere end med tilskud at gøre. Det har noget med selve arbejdsformidlingen at gøre: Kan vi få flere aktører ind og løse opgaverne? Kan vi målrette folk i jobtræning til rigtige job, som vi kan se giver de bedste resultater? Det vil vi utrætteligt arbejde imod, og vi vil komme med et oplæg i løbet af et par måneder.

Til hr. Søren Søndergaard: Jeg skal sørge for, at svaret bliver oversendt til udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, be-
træger jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 78:

Forslag til lov om ændring af lov om bestyrelse for Arbejdsmarkedets UddannelsesFinansiering og om efteruddannelsesudvalg, lov om arbejdsmarkedsuddannelser, lov om åben uddannelse (erhvervsrettet voksenuddannelse) m.v., lov om godtgørelse ved deltagelse i erhvervsrettet voksen- og efteruddannelse og lov om en arbejdsmarkedsfond. (Omlægning af den finansieringsmæssige styring af den erhvervsrettede voksen- og efteruddannelse).

Af undervisningsministeren (Helge Sander, fg.).
(Fremsat 30/1 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Tina Nedergaard (V):

Regeringens lovforslag indeholder en række sunde elementer, som sikrer en bedre anvendelse af de offentlige finansieringer af voksen- og efteruddannelsesindsatsen.

Venstre stemte i sin tid mod den nuværende AUF-lov, fordi vi i Venstre fandt, at loven blot var endnu et instrument til at pålægge virksomhederne nye afgifter, og samtidig bevirkede den, at vi fik en meget uoverskuelig rådgivningsstruktur på området.

Kl. 18.00

Nærværende forslag til ændring af loven fjerner truslen om de kollektive afgifter på virksomhederne, og samtidig lægger forslaget op til en forenkling og smidiggørelse af styringsstrukturen på voksen- efteruddannelsesområdet. Ved at fjerne truslen om nye kollektive afgifter er der lagt op til en mere brugervenlig funktion, for det er jo ulogisk, at man på den ene side ønsker at fremme efteruddannelsesindsatsen, men på den anden side truer de virksomheder, som vil øge